

ÂMÂ GÖZLERİNE DÜŞTÜ KUTUP YILDIZI

Yaz mevsiminin bitmekte olduğu bugünlerde gökyüzünü kaplamış olan bulut kümelerini görmek alışıldık bir manzara olmuştu.Hatta öyle anlar oluyordu ki ; ev hanımları bulutların rengine aldanıp damlara serdikleri yahut balkonlara kurutmak için astıkları kışlık erzakları acele tarafından topluyorlardı.Öyle ya yağmur görürse hepsi çürürdü.

İşte yine mahallenin semalarına çöreklenmiş olan bu kara bulutlar gündüz vakti olsa hayra yorulmaz,yağmurun belirtisi olarak görülürdü.Oysa şimdi damda yatmakta olan çocukların gece eğlenceleri olmaktan başka bir şey değildi.Bulutları kendi içinde kovalamaca oynatırlardı çoğu zaman çocuklar.Bu gün de diğer gecelerin aynısı oldu.Ama sanki acelesi vardı bulutların bu gece.Tüm siyahlarını alıp mahallenin semasından uzaklaşmışlardı.Ahmet bu duruma çok üzülmüştü.Daha yatmasına çok vardı.Ne yapacaktı şimdi Ahmet.Yanı başındaki ablası kovalamaca oynamak için hem çok büyüktü hem de,hem de ...

Ahmet'i kaplayan hüznü fark etmiş olsa gerek ki,Zehra'nın sesi bozdu sessizliği:

_Ahmet,bulutlar mı kaçtı yoksa?Neden üzüldün sen bir anda?

_.....

_Konuşsana kardeşim,neden üzüldün?

_Eveeeeet ,

Dedi küçük çocuk.Ağlamaklı hali sesinden belliydi.Zehra kardeşini çok severdi.Aralarında çok yaş farkı vardı ama ismi dışında çok severdi kardeşini.Umut istemişti adını Zehra.Zehra'nın umudu,küçük Umut!

Zehra onun üzülmemesi için ona gökyüzünde neler olduğunu sordu.Neler görüyordu ufaklık semada?

Saymaya başladı kendisine sorulan sorudan sonra Ahmet.

_Yıldız,yıldız,yıldız,yıldız...

-Ablaaaaaaa,kaç yıldız var gökyüzünde?

Şaşırmişti genç kız.Cevabını bilmediği pek çok soruya bir yenisi daha eklenmişti işte.Sahi kaç yıldız vardı semada?Neden düşünmemişti hiç bu zamana kadar?

_Ablaaaa,sana diyorum.Kaç yıldız var gökyüzünde?

_Bilmiyorum Ahmet,hiç saymadım.Hadi sen say da öğrenelim,ne dersin?

Ahmet daha altı yaşındaydı.Sayı saymayı bilmiyordu.Nasıl sayacağını bilemiyordu.Fakat şu anda yıldızları ancak o sayabilirdi.Aksi halde üzülecekti çok sevdiği ablası.Başlamıştı bile saymaya.

Bir,iki,üç,dört,beş,

Bir,iki,üç,dört,beş,

Bir iki,üç,dört,beş

Küçük Ahmet yarım yamalak matematiği ile ancak beşe kadar sayabilmişti yıldızları.Beşerli grupladığı yıldızlar olanca parlaklığıyla gecelerini aydınlatırken,ufaklık kaçınıcı rüyalardaydı,kim bilir?

Ahmet rüyalar alemine dalmışken, ablası Zehra yaz gecelerinde hep yaptığı gibi semalara bakıyor,farklı bir şeyler görmeyi umuyordu adeta.Belki bir gün görecekti semadaki o parlaklığı.Hiç bitmeyen umutları vardı onun.

Sabah güneşi koca dut ağacının ardından ışıklarını göstermeye başlamıştı.Ahmet'in gözünü kamaştıran bu ışıklar,Zehra'nın çıplak ayaklarını yakıyordu.Gerek Ahmet'e vuran,gerekse Zehra'nın ayaklarını okşayan bu ışıklar onların uyanmasına sebep olmuştu.

Damda yatmak eğlenceli olduğu kadar erken uyanma derdinden dolayı sıkıntılıydı biraz.Ama havaların sıcaklığını da düşününce her şeye rağmen değerdi.ilk olarak ufaklık uyanmış,ablasını öpücüklerle boğarak onun uyanmasını sağlamıştı.Zaten Zehra'nın ayakları da güneşten epey yanmış,hatta biraz kızarmıştı bile.Ahmet ablasını da uyandırdıktan sonra demir merdivenlerden zıplaya zıplaya aşağıya inmişti.Zehra doğrulmuş,kardeşiyle yattıkları yatağı el yordamıyla katlıyordu.Dut ağacının gölgesine annesinin hazırlamış olduğu yere yatakları yığıyordu.işini bitirdikten sonra demir merdivene onun için yapılmış olan korkuluklara tutunarak aşağıya inmişti.Aşağıya indiğinde Ahmet'in izlediği çizgi filmin sesini duyuyordu.

Köyde çoğu hanede olmayan siyah beyaz bu televizyon alınalı beri ne rahat etmişlerdi.Anasıyla babası tarlaya çalışmaya gidince küçük Ahmet'i avutmak hiç de zor olmuyordu bu makine sayesinde.Zehra göremese de kardeşinin kıkırdamalarından onun izlediklerinin ne kadar komik şeyler olduğunu anlıyordu.Keşke bir defacık da olsa o da görebilseydi o kara kutunun içindekileri.Keşke...

Ahmet ablasının damdan inmiş olduğunu görünce yanına koşmuştu hemen.Ablacımm diye sarılmış,'Çok acıktım beeen.' Diye bir şeyler yeme isteğini dile getirmişti.Ablası mutfağa gidip anasının ev halkı için hazırlamış olduğu kahvaltılıklardan siniye koyuyordu.Öyle çok büyük evleri yoktu.Köy yerinde zaten ne kadar büyük olabilirdi ki evler.Altı ahır olarak kullanılan bu hanede biri mutfak biri de oturup kalktıkları olmak üzere iki oda vardı.Mutfağın ucunda duvarın orta yerinde şömine kıvamında bir ocak vardı.Bu ocak odunların yakılabildiği içinde yufka ekmeklerin pişirilebildiği,kara tencerelerde yemeklerin pişirilebildiği bir ocaktı.Yemekler burada pişirilirdi.Evde tüp olarak piknik tüpü bulunuyordu.Ancak bu tüp ağır misafirler geldiği zaman kullanıma çıkarılırdı.Onun dışında mutfağın bir köşesinde nazlı gelin edasıyla dururdu.İşte tüm bu sebeplerden dolayı Zehra evde pişirme işlerine dokunmazdı.Anası yapardı bütün ocak işlerini.Zehra âmâ olan bu haliyle kendisinin işe yaramaz biri olduğunu düşünür,yalnız olduğunu düşündüğü anlarda bolca ağlardı.

Siniye hazırlanmış olan kahvaltılıklar kara kutunun önüne konmuştu.Yer sofrasının üzerinde kardeşiyle birlikte kahvaltıya başlamışlardı.Kahvaltıda bir tek çay yoktu.Kara çay misafirlere yapılırdı ama adaçayı bile yoktu.Anası evde olduğu zamanlarda içebilirlerdi ancak

şokunu yaşamışlardı.Evlatlarından birini kaybetmiş olmanın verdiği bu ağır imtihan nasıl olurdu böyle güzel bir günde başlardı.Bugün bağbozumu vardı.Üzümler toplanacak,ocaklar yakılacak ,sıkılan üzümlerin suları bakır kazanlarda kaynatılıp pekmez yapılıacaktı.Ahmet en sevdiği pekmez köpüklerini afiyetle içecekti.

Şimdi Ahmet'in kaşık tutacak o minik ellerinden soğuklar akıyordu toprak yollara.Anacığının ve ablasının gözyaşları Ahmet'in ellerini ısıtmak için çabalıyor gibiydi.Kalkmalıydı Ahmetleri ve bu şenlik gününde gülücükler atmalıydı.

Bağbozumundan yangına koşan köylüler sulama hortumlarıyla yangını söndürmek için uğraşsalar da başarılı olamamışlardı.Ne de olsa taşıma suyla değirmen dönmüyordu.Toprak ev yarım saate kalmadan küle dönmüştü.

Evi yok olup giden aile evlatlarının acısıyla daha da büyük bir acıya boğulmuşlardı.İki yanları da hüznün dolmuştu.ayıplarının üstünden bir ay geçmişti.Bu bir aylık sürede zavallı Zehra her gün mezarlığa kardeşinin yanına gitmiş,gözyaşlarını akıtmıştı.Bu yaşlarda kaderine isyan bulunmakla birlikte çaresizlik de yatmaktaydı.Anasının gözyaşlarını ise kimse göremez olmuştu artık.Taşa mı kesmişti ki yüreği?Yoksa ağlamaktan gözlerinde yaş mı kalmamıştı kadının?

Evet,kim bilirdi ki sırf kızını üzmemek,onu suçluluk duygusuna boğmamak için kadıncağızın kuytularında ağladığını.Kolay mı bir ana için evladını kabre koymak?Tüm bu acı günlerin içinde köy halkı el birliği ile onlara yeni bir ev yapmaya başlamışlardı.Ancak zaman zaman yağın yağmur ,evin tamamlanma sürecini uzatıyordu.Ev tamamlanıncaya kadar Zehra'nın amcası ,onlara evlerini açmıştı.Gündüzleri tarlaya gidip işlerini yapmaya devam ediyordu anası babası.Pekmezler kaynatılmış,satılmıştı bile.Pekmez köpükleri ise ...

Zehra,âmâ olan gözleri yüzünden her işe koşamıyordu.Ancak ev halkı evden çıktıktan sonra bir başına kalıyordu.Boş oturmak ise ona çok koyuyordu.İşe yaramamak hissi onu her geçen gün daha da yaralıyordu.Zehra artık buna tahammül etmek edemiyordu.Ta ki o sabaha kadar oldu bu sabır sınavı!

Ev halkı sabah ezanıyla kalkmış,ufak tefek bir şeyler atıştırmış,yanlarına azık almış ve tarlaya çıkmışlardı.Bugün tarlada epey kalacaklardı.Zehra millet evden dağıldıktan sonra elleriyle yoklaya yoklaya mutfığa geçti.İlla ki onun da yapabileceği bir şeyler vardı.Zehra, sabah yedikleri kahvaltının bulaşıklarını buldu bir kenarda.Evin içinde mutfak tezgahı yoktu.Yavaş yavaş bulaşıkları yıkadıkları ,balkona taşıdı kap kacakları.Su güğümleri doluydu bari.Zehra hızlı yapamasa da bulaşıkları bitirmişti.Saat kavramı onun belleğinde hiçbir şeyi ifade etmiyordu.Ancak o yine de zaman kavramını kendi içinde ayarlayabiliyordu.Zehra bulaşık yıkarken bütün suları bitirmişti.Acaba güğüm alıp çeşmeye kadar gidebilir miydi? Kendi evlerinde olsa sıkıntı olmazdı gitmesi ama burada yapabileceğinden emin değildi.Bunu bilmenin en iyi yolu da denemektir.Mutfığa geçip bir güğüm aldı eline.Sonra ahşap merdivenlerden ağır ağır indi.Evin avlusuna indiğinde çevresinde kocaman bir karanlık vardı .Ne yöne gideceğini bilmiyordu.Amcasının komşusu olan Hatice teyzeyi tanırdı.Ona seslenip çeşmeye gitmek istedi.

Zehra'nın sesi komşunun avlusunu doldurmuştu ama evde kimsecikler yoktu.Zehra bu duruma çok üzülmüştü ama yılmak yoktu.Ona madem kimsenin faydası olmayacaktı o zaman

Ter içinde kalmıştı Zehra.Kalktığında gece yarısıydı.Ona her zaman geceydi ama Ahmet ona bu gece yol göstermişti.Parlamıştı bu gece kutup yıldızı.Yarın bambaşka bir gün olacaktı.Yine alacaktı ggmn eline ve gidecekti çeşmeye krlğine inat.

Çünkü her şey biter, bir şey bitmezdi!..

